

[Finansministeren.]

galt eller rigtigt, skal jeg ikke udtale mig om.

Det, jeg vilde vise, var netop, at denne Ordning med Restaurationsskattens Ophevelse og Indførelsen af en anden Afgift til Dækning havde virket paa en saa heldig Maade, at Forbrugerne var blevet aflastet ikke alene for de 5 Mill. Kr., som Staten skulde overtage, men tillige for godt 3 Mill. Kr. mere, som væsentlig blev baaret af Bryggerierne. Jeg synes, det var en Oplysning, som i hvert Fald maatte kunne interessere nogle, jeg syntes, det maatte kunne interessere Forbrugerne at faa lidt at vide om, hvorledes Virkningen var blevet af dette Lovkompleks, som blev gennemført den Gang. Jeg skammer mig ikke ved, at Resultatet er blevet, som det er; jeg glæder mig derover, og jeg tror, at Forbrugerne i Almindelighed har Grund til at glæde sig derover, de har faaet en større Lettelse, end der var Tale om, at man kunde byde dem den Gang, fordi man jo ikke vidste, hvorledes Prisudviklingen vilde forme sig. Men nu har den formet sig paa en saadan Maade, at der er Tale om en samlet Lettelse for Befolkningen paa ca. 8 Mill. Kr.

Det ærede Medlem vilde gerne give det Udseende af, at der var stor Utilfredshed blandt de handlende med denne nye Lovgivning. Der tror jeg ikke det ærede Medlem vil faa Held med sig i. Som jeg meddelte, er der ført Forhandlinger med de handlende om disse Kontrolregler, og de er udformet paa en saadan Maade, at de handlende havde erklæret sig tilfreds med dem. Og som jeg paaviste, er den Ulejlighed, der er paabyrdet de handlende, ogsaa ganske minimal.

Det Arbejde, der er paabyrdet de handlende, er ikke generende, og det kan de neppe holde ud at være utilfredse med ret længe. Jeg tror, de handlende generes betydelig mere af den Iver, som vises fra konservativ Side og fra anden Side for at opretholde Utilfredsheden. Jeg tror ogsaa, de har mest Lyst til at falde lidt til Ro; men de kan ikke faa Lov til det, for hver Gang der lyder en Udtalelse om, at nu synes de at være faldet nogenlunde til Ro og at have lært, at Systemet ikke er saa slemt, som det er udskreget, ja, saa faar de af politiske Taler at vide, at de maa endelig ikke have en saadan Anskuelse. Dette at tro, at det er ikke nogen Vanskelighed at indføre en Linie i en Bog et Par Gange om Ugen, det maa man ikke. Nej, lad os holde paa det, som er godt politisk set: I er utilfredse,

I skal være utilfredse og maa ikke være andet end utilfredse.

Det er den Politik, som føres fra konservativ Side; men jeg vil tro, at de handlende har mere Interesse og ogsaa mere Udbytte af at passe deres Forretning og at købe og sælge end af at opretholde hos sig selv en kunstig Utilfredshed kun til Gavn og Glæde for det konservative Folkeparti.

Men det var Importmonopolet, Vinmonopolet, som det ærede Medlem beklagede sig over at jeg havde omtalt. Det ærede Medlem mente ikke, at der var nogen Grund til at tale om et stærkt Monopol paa dette Omraade. Paa dette Punkt er det ærede Medlem meget daarligt underrettet. Der er et overordentligt stærkt Monopol paa dette Omraade, og jeg skal glæde det ærede Medlem med nogle yderligere Oplysninger om dette Monopol.

For det første har dette Monopol tiltaget sig en ganske almindelig Beskatningsret; naar det ærede Medlem eller andre køber en Flaske Vin eller anden Spiritus, er der lagt Skat paa ikke alene af Staten, men ogsaa af dette Monopol; det opkræver nemlig 4 Øre af hver Flaske Vin, der sælges her i Landet. Det er en lille privat Beskatning, man laver sig, og den laver man sig kun, naar man har Magt til det.

Naar Staten skal have en Afgift af Spiritus eller Vin, der sælges her i Landet, skal det højtideligt forelægges her i Rigsdagen, diskuteres og vedtages, og det kan somme Tider volde Vanskeligheder, fordi der er forskellige Meninger om det. Til Slut kommer der dog et Resultat ud af det, hvordan det nu end bliver. Offentligheden kan se, hvad der er Tale om, og hvad der foregaar; men naar det private Monopol beslutter at lægge saa og saa mange Øre paa hver Flaske Vin, ikke til de enkelte, ikke til dem, der sælger Varene, men til Monopolets Forretning, er der ingen, der faar noget at vide om det. Vi ser bare, at Vinen er steget i Butikkerne, men hvor det gaar hen, hører vi intet om. Den private Beskatning har været der, og den tager for Tiden 4 Øre af hver Flaske, der omsættes.

I de Vedtægter, der findes for denne Monopolorganisation, staar tillige, at Bestyrelsen kan forhøje denne Afgift, hvis den ønsker det. Det er altsaa ogsaa en god Magt at have. Som sagt, Rigsdagen skal diskutere og være længe om at forhøje en Afgift, og Modstanden er stærk; men her lægger man Myndigheden og Magten til at fastsætte en højere Afgift end de 4 Øre pr. Flaske i Bestyrelsens